

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 735/2018
27.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Миковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 2К.бр.284/17 од 29.11.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 159/18 од 09.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Миковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 2К.бр.284/17 од 29.11.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 159/18 од 09.03.2018. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 2К.бр.284/17 од 29.11.2017. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три) године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 11.389,50 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ из ... је са неопредељеним имовинскоправним захтевом за накнаду штете упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 159/18 од 09.03.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА-адвоката Срђана Миковића и потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву 2К.бр.284/17 од 29.11.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Срђан Миковић, због повреда закона из члана 68. и члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 16. ЗКП, а у образложењу захтева се указује и на повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд сагласно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине у целини првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи наведене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе, те да у смислу члана 488. став 2. ЗКП обавести браниоца о седници већа. Исти бранилац је поднео и благовремену допуну захтева за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а из образложења допуне произилази да се иста подноси и због повреде одредбе члана 37. став 2. ЗКП, са истим предлогом као у захтеву.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 16. ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на записнику о препознавању лица од 25.11.2016. године, а без ког незаконитог доказа, који је на основу одредбе члана 237. ЗКП требало издвојити из списка предмета, не би била донета осуђујућа пресуда. По ставу браниоца наведени записник је незаконито прибављен, обзиром да је радња препознавања окривљеног од стране оштећеног спроведена супротно одредбама чланова 100. и 90. ЗКП, јер је оштећеном, пре вршења радње препознавања окривљеног у полицији које је извршено између више лица, полицајац ВВ показао фотографију окривљеног, а што је супротно одредби члана 100. став 2. ЗКП која предвиђа да сведок не може да види лице које је предмет препознавања пре него што приступи препознавању.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из списка предмета и то записника о препознавању лица МУП-а РС Дирекција полиције ПУ Панчево ПС Ковачица КУ-2795/16 од 25.11.2016. године произилази да је доказна радња препознавања лица - окривљеног АА од стране сведока оштећеног ББ, обављена у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку који је био на снази у време предузимања ове доказне радње („Службени гласник РС“ број 72/11 од 28.09.2011. године који се примењује од 01.10.2013. године) и то пре свега у складу са одредбама чланова 100. и 90. ЗКП, а на чије повреде бранилац окривљеног неосновано указује у захтеву, а којим одредбама је прописано на који начин се врши радња препознавања лица од стране сведока. Наиме, из наведеног записника јасно произилази да су овој доказној радњи извршеној у просторијама ПС Ковачица присуствовали јавни тужилац и овлашћено службено лице ПС Ковачица, да је пре самог препознавања у обављеном разговору са оштећеним ББ исти дао опис лица за које постоји основ сумње да је извршило кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ на његову штету дана 29.07.2016. године у месту Ковачица, те да је затим у просторију специјално намењену за ту сврху уведено петоро лица која су поређана одређеним редоследом у врсту, а након чега је оштећени ББ са несумњивом сигурношћу од 90% препознао окривљеног АА као лице које је извршило предметно кривично дело на његову штету, а на основу његовог изгледа и на основу његовог гласа, при чему присутна лица нису имала никаквих примедби и наведени записник је потписан од стране јавног тужиоца, оштећеног и овлашћеног службеног лица.

Имајући у виду да одредба члана 100. став 1. ЗКП предвиђа да ће се препознавање од стране сведока обавити у складу са чланом 90. ЗКП, а да је у ставу 3. члана 90. ЗКП предвиђена могућност препознавања лица посредством фотографије под условом да је лице недоступно, те имајући при томе у виду да окривљени у том тренутку није био познат, па самим тим и није био доступан органима поступка, то околност да је оштећеном претходно, пре вршења радње препознавања лица у полицији, од стране полицијског службеника показана фотографија окривљеног заједно са другим фотографијама њему непознатих лица чије су основне особине сличне онима какве је описао, по оцени овога суда не утиче на саму законитост спроведене доказне радње препознавања лица, која је по налажењу Врховног касационог суда обављена на законит начин, па се стога и записник који је сачињен о предузетој радњи препознавања лица сматра законитим доказом и на истоме се може заснивати пресуда, па самим тим није морало бити донето решење о његовом издвајању из списка предмета. Следствено наведеном као неосновани су оцењени наводи браниоца окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости којима се указује да је доношењем побијаних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења захтева, наводи повреду одредбе члана 68. ЗКП, истицањем да је окривљеном повређено право на стручну одбрану, јер му је поука да може да ангажује браниоца дата од стране полиције тек после извршеног препознавања од стране оштећеног. Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка, јер у побијаним пресудама нису наведени разлози о одлучним чињеницама, а и они разлози који су дати су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, док о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника о исказима сведока и самих тих записника, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у допуни захтева за заштиту законитости истиче и да је противзаконитим препознавањем руководио тада поступајући заменик ОЈТ Панчево Мишо Захорец који је „пустио да се крши ЗКП“, при чему на његову заинтересованост за утврђивање „истине“ по мишљењу одбране указује то што је он касније у својству пуномоћника оштећеног ББ као тужиоца поднео тужбу против АА као туженог у предмету Основног суда у Панчеву П.бр.587/18, а који наводи браниоца окривљеног, којима се фактички указује да постоје околности које изазивају сумњу у непристрасност тадашњег заменика јавног тужиоца ОЈТ Панчево Мишо Захорец који је присуствовао доказној радњи препознавања окривљеног од стране оштећеног, би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 37. став 2. ЗКП.

Такође, у образложењу захтева бранилац окривљеног наводи и да осим исказа оштећеног, који је по налажењу одбране неистинит, нелогичан и у супротности са исказима свих испитаних сведока (на које јавни тужилац није имао примедбе) и материјалним доказима, па суд није требало да га прихвати, ни из једног другог изведеног доказа не произилази да је окривљени извршио предметно кривично дело за које је оглашен кривим, већ произилази да се окривљени у критично време налазио на другом месту, због чега га је требало ослободити од оптужбе, а који наводи у битном по налажењу Врховног касационог суда представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним пресудама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 37. став 2, члана 68. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју

се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Миковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић